

PRESS RELEASE

Bahá'í International Community

29 July 2020

For Immediate Release

For more information, contact:

- Simin Fahandeh in Geneva at (office) +41 (22) 798-5400 or (mobile) +41 (78) 880-0759
- Padideh Sabeti in London at (mobile) +44 (774) 338-2905
- Farhad Sabetan in San Francisco at (office) +1 (847) 733-3460 or (mobile) +1 (925) 548-9818

نامه وزیر امور خارجه لوکزامبورگ به همتای ایرانی خود در میان موج حمایت از بهائیان آزار دیده در ایران

بروکسل- وزیر امور خارجه لوکزامبورگ، ژان آسلیورن، در نامه‌ای به محمد جواد ظریف، وزیر امور خارجه ایران، تشدید آزار و اذیت بهائیان ایران، بزرگ‌ترین اقلیت غیرمسلمان این کشور را محکوم کرده است. این نامه نمونه‌ای از موج جدید حمایت از بهائیان ایران توسط اعضای پارلمان اروپا (EP) و همچنین تعداد زیادی از نمایندگان مجلس و چهره‌های برجسته در آلمان، نروژ، سوئد، انگلستان، فنلاند و ایرلند است.

در نامه ارسال شده به آقای ظریف، آقای ژان آسلیورن نگرانی خود را از وضعیت بهائیان ایران ابراز کرده است. وی در ادامه با انتشار [بیانیه‌ای](#) عمومی اظهار داشته است که شروع مجدد دادرسی و محاکمه «اعضای جامعه بهائی در هفته‌های اخیر» و «زندانی شدن اعضای این جامعه» در دوران کووید-۱۹ «به ویژه نگران کننده» است.

از ابتدای سال ۲۰۲۰ و علیرغم تداوم بحران بهداشتی، مقامات حکومتی ایران پیگرد قضایی بهائیان را که به دلیل اعتقادات مذهبی آنان است تشدید کرده‌اند و بیش از ۱۰۰ بهائی را در استان‌های بوشهر، فارس، اصفهان، کرمان، خراسان جنوبی، تهران و یزد هدف قرار داده‌اند. علاوه بر این، با وجود درخواست‌های بین‌المللی برای آزادی زندانیان وجدان به دلیل بیماری همه‌گیر کرونا، هنوز تعدادی از بهائیان در حبس به سر می‌برند.

در سطح اتحادیه اروپا، رئیس هیئت روابط پارلمان اروپا با ایران، خانم کورنلیا ارنست، با صدور [بیانیه‌ای](#) در حمایت از بهائیان اظهار داشته است که «ارباب و سرکوب اقلیت‌های دینی به خصوص جامعه بهائی باید ... متوقف شود.»

نائب رئیس پارلمان اروپا، خانم هیدی هاتالا، به همراه سایر اعضای این پارلمان، با امضای بیانیه‌ای مشترک از مقامات ایرانی خواسته‌اند تا «اتهامات بی‌پایه و اساس علیه بهائیان را متوقف کرده، آن‌ها را تبرئه نموده و اجازه دهند تا بهائیان آزادانه به امور دینی خود بپردازند.»

در سطح ملی، گروهی متشکل از بیش از ۳۰ عضو پارلمان آلمان، مدافعان حقوق بشر، کارشناسان بهداشت و سازمان‌های غیردولتی این کشور در [نامه‌ای](#) به رئیس جمهور حسن روحانی خواستار رفع تمامی اتهامات از بهائیان ایران در دادگاه و آزادی تمامی بهائیان شده‌اند که هنوز در زندان به سر می‌برند.

همچنین، دولت هلند وضعیت جامعه بهائی در ایران را برای ماه سپتامبر در دستور کار کمیته امور خارجه قرار داده است.

در ایرلند، بیش از ۷۰ سیاستمدار و کارشناس بهداشت [بیانیه‌ی](#) مشابهی امضا کرده‌اند. در این بیانیه آمده است «در حالی که ما در ایرلند به تدریج از قرنطینه خارج می‌شویم، مقامات ایرانی در حال به بند کشیدن ده‌ها بهائی هستند». این نامه در ادامه از دولت ایران می‌خواهد «به تخریب چهره انسانی و آزار و اذیت شهروندان بهائی که از طرف حکومت صورت می‌گیرد پایان دهد» و «حقوق پایه شهروندان بهائی را تأمین نماید».

نمایندگان پارلمان [انگلستان](#) و [نروژ](#) نیز خواستار پایان دادن به آزار و اذیت بهائیان در ایران شده‌اند.

خانم راشل بیانی، نماینده جامعه بین‌المللی بهائی در اتحادیه اروپا در بروکسل می‌گوید: «این ابراز حمایت‌های شدید مقامات بلندپایه اروپایی نشان می‌دهد که هر چند حکومت ایران بارها و بارها به شکل‌های مختلف در گوشه و کنار این کشور تلاش کرده تا جامعه بهائی را به عنوان یک موجود زنده نابود کند، اما این سیاست‌ها و اقدامات تبعیض‌آمیز از انظار پنهان نمی‌ماند و در سراسر جهان محکوم می‌شود.»

در خارج از اروپا، فقط در ماه گذشته، گروهی متشکل از ۲۱ نفر از سناتورها و نمایندگان ارشد پارلمان کانادا طی «درخواستی فوری» از حکومت ایران خواسته‌اند که به «تشدید آزار و اذیت اقلیت دینی بهائی در ایران خاتمه» دهد. در آمریکا، «کمیسیون ایالات متحده در امور آزادی مذهبی بین‌المللی» از آزار بهائیان [ابراز نگرانی](#) کرده و تعدادی از اعضای کنگره خواستار آزادی بهائیان از زندان شده‌اند. [نامه مشترکی](#) خطاب به وزیر امور خارجه آمریکا که توسط ۱۹ سازمان جامعه مدنی امضا شده، از افزایش آزار و اذیت بهائیان ابراز نگرانی کرده است. این هفته نیز بیش از ۲۵۰ نفر از پزشکان حوزه سلامت در استرالیا [نامه سرگشاده‌ای](#) امضا کرده‌اند و نسبت به نقض حقوق انسانی بهائیان ایران ابراز نگرانی نموده‌اند.

بهائیان ایران از انقلاب اسلامی سال ۱۹۷۹ به طور سیستماتیک مورد آزار و اذیت بوده‌اند. آن‌ها تنها به دلیل اعتقاداتشان از استخدام در بخش دولتی و کار کردن در بسیاری از مشاغل و حرفه‌ها محروم هستند. حق تحصیل در دانشگاه‌ها را ندارند و پیوسته تحت بازداشت، بازجویی و حبس قرار می‌گیرند، دارایی‌هایشان توقیف و گورستان‌هایشان تخریب می‌شود و اغلب برای امرار معاش با مشکلات شدیدی رو به رو هستند. این آزار و اذیت‌ها برای چهار دهه به شکل گسترده‌ای [توسط نهادهای سازمان ملل متحد و جامعه بین‌الملل](#) مستند و محکوم شده است.